

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Izgonirii lui Adam din Rai

Grafică realizată de Bogdan Zahariuc

Evangelhia duminicii

Matei VI, 14-21

14. Că de veți ierta oamenilor greșelile lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc;
15. Iar de nu veți ierta oamenilor greșelile voastre.
16. Când postiți, nu fiți triști ca fățarnicii; că ei își smolesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat grăiesc vouă, și-au luat plata lor.
17. Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală,
18. Ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție.
19. Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură.
20. Ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă și nu le fură.
21. Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta.

❖ **De mâine începe Postul cel Mare – vă dorim tuturor postire ziditoare de suflet !**

❖ **Slujba Canonului celui Mare din prima zi de post va fi oficiată în parohia noastră de Prea Sfințitul Episcop Vicar Calinic Botoșaneanul**

Din tâlcuirea Sfintei Evanghelii

- Sfântul Ioan Gură de Aur -

Pentru că se întâmplă să păcătuiem și după baia celei de a doua nașteri, Domnul Își arată și aici multa Sa iubire de oameni și ne poruncește ca, pentru iertarea păcatelor, să ne apropiem de iubitorul de oameni Dumnezeu și să spunem așa: "Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri" (Matei 6, 12). Ai văzut ce covârșitoare iubire de oameni ? După ce prin botez ne-a șters atât de multe păcate și ne-a dat nespusa măreție a darului Său, ne învrednicește iarăși de iertare după ce păcătuiem ! Pentru că ne pomenește de păcate, ne învață să fim smeriți; pentru că ne poruncește să iertăm altora greșelile, îndepărtează din sufletul nostru dușmănia; pentru că ne făgăduiește și nouă iertarea greșelilor dacă iertăm pe cei ce ne greșesc, ne dă bune nădejdi și ne învață să filozofăm despre nespusa iubire de oameni a lui Dumnezeu.

Dar ceea ce trebuie mai cu seamă observat este că, în fiecare din cererile de până acum, Domnul a amintit întreaga virtute, cuprinzând în ea și porunca de a nu purta dușmănie – că a sfinți numele lui Dumnezeu înseamnă a duce o viață desăvârșită în toate privințele; a se face voia Lui arată iarăși același lucru; a putea să-I spui lui Dumnezeu: Tată înseamnă a arăta o viețuire fără pată; în toate acestea este cuprinsă negreșit și îndatorirea de a îndepărta din sufletul nostru orice ură față de cei ce ne-au greșit -, totuși Hristos nu S-a mulțumit cu atâta, ci, vrând să arate cât de mult ține la iertarea dușmanilor, o amintește în chip special; iar după ce termină rugăciunea, nu mai revine asupra nici unei alte porunci decât asupra acesteia, spunând așa: "Că de veți ierta oamenilor greșelile lor, vă va ierta și vouă Tatăl vostru cel ceresc" (Matei 6, 14). Prin urmare, noi facem începutul iertării noastre, noi suntem stăpânii judecării noastre. Și pentru ca nici unul din cei învinuiri, când este judecat, să nu-I poată aduce lui Dumnezeu nici o învinuire, mare sau mică, Dumnezeu te face pe tine stăpân, răspunzător al sentinței și-ți spune: "După cum ai judecat, așa te judec și Eu ! Dacă ierți pe aproapele tău, te voi ierta și Eu!" Cu toate că nu se potrivește o iertare cu alta ! Tu ierți pentru că ai nevoie de iertare; Dumnezeu însă nu are nevoie de nimic; tu ierți pe un om de aceeași fire cu tine; Dumnezeu însă iartă un rob; tu ești vinovat de nenumărate păcate; Dumnezeu însă este fără de păcat. Și cu toate acestea, și așa Dumnezeu Își arată iubirea Lui de oameni. Ar putea, chiar fără asta, să-ți ierte păcatele tale, dar vrea, și pe această cale, să-ți facă bine, dându-ți nenumărate prilejuri să fii blând și iubitor de oameni, să scoată din tine fiara, să stingă mânia și prin toate să te înfrățească cu mădularul tău. Ce ai putea să spui ? Că ți-a făcut rău pe nedrept semenul tău ? Dar tocmai aceasta înseamnă greșeală ! Dacă ți-ar fi făcut rău pe bună dreptate, fapta lui n-ar mai fi socotită greșeală. Dar și tu te apropii de Dumnezeu ca să dobândești iertarea unor greșeli ca acestea, ba chiar cu mult mai mari. Și înainte de a ți se ierta păcatele te-ai bucurat de mari daruri din partea lui Dumnezeu: ai fost învățat că ai suflet omenesc și ai fost povățuit să fii blând. O dată cu acestea te așteaptă și mare răsplată dincolo, dacă nu ceri socoteală celor ce ți-au greșit. Dar de ce pedeapsă nu suntem vrednici, când puterea stă în mâinile noastre, iar noi ne trădăm mântuirea ? Cum mai putem pretinde să ne asculte Dumnezeu în celelalte rugăciuni ale noastre, când noi înșine ne vrem să avem milă de noi în cele ce suntem stăpâni ?

De la căderea lui Adam la ridicarea întru Hristos

Postul este un mijloc principal prin care creștinul își curățește ființa de tot ce e rău și urât în ea, înfrânându-se de la satisfacerea poftelor necumpătate, care sporesc patimile în el.

Biserica a rânduit Duminica din ajunul Postului Mare în amintirea izgonirii lui Adam din Rai, întrucât acest fapt istoric este cheia înțelegerii postului pe care îl începem. Ne este pusă înaintea starea de nefericire în care e adusă omenirea prin căderea în păcat a lui Adam, stare din care ne scapă Hristos. Prin Adam, Biserica ne îndeamnă să ne gândim fiecare la noi înșine, căci fiecare repetăm într-un fel greșeala lui Adam, înstrăinându-ne prin păcate de Dumnezeu.

Adam, preferând să asculte mai mult de șarpe decât de Dumnezeu, a dat drumul poftei sale, călcând astfel porunca de a nu mânca din pomul oprit, care a fost *primul post rânduit de Dumnezeu*. Urmările au fost tragice pentru întreaga omenire : ruperea comuniunii cu Dumnezeu, în urma retragerii harului, și distrugerea armoniei și a unității ființiale a omului, urmările răsfrângându-se și în creație; în om apar acum tendințe contrare între elementele psihice și fizice, iar natura, răzvrătită, nu mai vrea să recunoască în om pe stăpânul ei. Aceasta e marea tragedie a căderii primordiale pe care generații întregi de oameni o vor deplânge până la Hristos.

Fiecare din noi am încercat sentimentul izgonirii din Rai, prin căutarea cu lăcomie a plăcerilor necumpătate. Dar fiecare din noi poate urca iarăși, urmând lui Hristos și având ajutorul Lui, spre Raiul din care am fost alungați.

A fi în Rai înseamnă a te simți în prezența lui Dumnezeu, în dialog cu El, a simți purtarea Sa de grijă pentru tine. A fi în Rai înseamnă a te simți curat în cugetări, dorințe și fapte. A fi în Rai, încă trăind pe pământ, înseamnă a simți o dulce pace sufletească cu tine însuși, cu Dumnezeu și cu semenii; înseamnă ca în mijlocul întâmplărilor tulburătoare și nefericite ale vieții, să te simți neclătinat și mai presus de ele.

Dar câți suntem acolo, în acea stare? Sau dacă intrăm în acea stare, cât timp stăm în ea? Cei mai mulți suntem aproape neconținți nu cu Hristos în Raiul adevăratei desfătări, ci niște izgoșiți din Rai.

Iată că Hristos ne deschide ușa unui drum care urcă spre poarta Raiului. Drumul acesta e ușor pentru noi, căci Domnul însuși ne sprijină să-l străbatem, Domnul îl face împreună cu noi. E drumul postului, al înfrânării de la păcatele prin care sporim patimile noastre. E drumul întoarcerii noastre de la poftirea plăcerilor lumești, spre poftirea celor spirituale și dumnezeiești. Prin post ni se deschide poarta drumului de pocăință, al regretului pentru păcate, arătat concret prin exercițiul ostenitor al înfrânării de la obișnuințele păcătoase. Dacă vom străbate cu stăruință acest drum al pocăinței, vom ajunge la ușa Raiului când – prin Taina Spovedaniei – vom primi iertare de păcate și apoi ne vom uni cu Domnul Hristos cel înviat, în Sfânta Împărtașanie. Numai biruind tot ce e josnic, tot ce e egoist în noi, urcând deasupra lor, prin suportarea ostenelilor acestui drum al înfrânărilor, ne

vom putea învrednici de Învierea cu Domnul și de intrarea în Împărăția Sa.

Exercițiul acesta se prelungeste vreme de șapte săptămâni, pentru că orice exercițiu trebuie prelungit vreme mai multă, pentru a slăbi prin el, anumite obișnuințe ale firii și a sădi în ea altele.

Înfrânarea de la plăcerile trupești trebuie dublată neapărat și de o luptă împotriva necumpătării sufletești (mânia, ura, invidia, ținerea de minte a răului ș.a.). Înfrânarea de la aceste patimi sufletești înseamnă cultivarea îngăduinței, înțelegerii, iertării semenilor, bunăvoinței, prieteniei – într-un cuvânt, cultivarea iubirii. Ea alungă întunericul și sporește lumina.

Postul îl ținem pentru Dumnezeu, pentru viața mai presus de fire întru înviere. Numai urmărind această viață prin post, el ni se face și mijloc de sănătate sufletească și trupească naturală. Din viața mai presus de fire, se revărsă în noi puterea vieții echilibrate, naturale. Un post în care lipsește gândul la Dumnezeu poate să fie un regim, dar nu un post adevărat. Și regimul nu se susține decât cu puterile mărginite ale omului și nu are decât efecte mărginite și trecătoare.

Așadar postul este unul din mijloacele cele mai eficiente pentru ca în aceasta perioadă să ne ajutăm sufletul să-și redobândească echilibrul și libertatea, pentru o viață bogată, lungă, liniștită, puternică și folositoare nouă și altora.

Alexandru Burac

(Bibliografie: Dumitru Stăniloae, *Predică la Duminica lăsatului sec de carne*, în: "Glasul Bisericii", nr. 3, 1957)

Prin rugăciune vei învinge

Rugăciune ce se citește, după Sfânta Liturghie, la începutul Postului Mare și la începutul fiecărui post

Nădejdea tuturor marginilor pământului și Na celor ce sunt departe pe mare, Dumnezeul nostru, Care mai înainte ai rânduit prin Legea cea veche și cea nouă aceste patruzeci de zile, la care ne-ai învrednicit acum să ajungem; de la Tine cerem și Ție ne rugăm, întărește-ne cu puterea Ta, ca să ne nevoim într-insele cu bună nevoie, spre slava numelui Tău cel sfânt și spre iertarea păcatelor noastre, pentru omorârea patimilor și stârpirea a tot păcatul, pentru ca prin pocăință împreună cu Tine răstignindu-ne și îngropându-ne, să ne sculăm din faptele cele moarte și să petrecem cu bună plăcere înaintea Ta în toate zilele noastre. Că Ție se cuvine a ne milui și a ne mântui pe noi, Hristoase Dumnezeule nostru, și Ție slavă înălțăm, împreună și Celui fără de început al Tău Părinte și Preasfântului și bunului și de viață făcătorul Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

(*Molitfelnic*, Editura Institutului Biblic și de misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1998)

Datoria față de cei răposați (3)

(continuare din numărul anterior)

Intrarea în biserică – „întoarcerea acasă”

O dată încheiată slujba de acasă, cortegiul funerar pornește către biserică. Atât la pornirea de acasă, cât și la sosirea la biserică, se intonează lin imnul *Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi !* La intrarea în biserică, preotul rostește o scurtă ectenie, după care sicriul este așezat la locul special amenajat. În funcție de zona geografică și de tradiția locală, sicriul poate fi așezat în pridvor, în pronaos, sau chiar în mijlocul bisericii, așa cum se obișnuiește în părțile noastre.

Trebuie observat că toți cei ce participă la înmormântare trebuie să aibă o ținută corespunzătoare, iar membrii familiei haine cernite, de doliu, ca semn al întristării evitându-se extravaganța în ținută și în comportament. Dimpotrivă, sicriul este ornat cu dantele și pânză albă, luminoasă, ce mărturisește credința în Înviere și nădejdea că în curând ne vom revedea în lăcașurile nepătimirii și fericirii veșnice.

Sicriul așezat în mijlocul bisericii este apoi împodobit cu flori și coroane și se pun lumânări aprinse la cele patru colțuri. În preajma sicriului se așează un sfeșnic cu lumânări aprinse și masa cu pomeni, pe care, de asemenea, se pun lumânări aprinse, iar membrii cei mai apropiați din familie împart tot lumânări aprinse celor prezenți, astfel încât totul este îmbrăcat în lumină, având parcă un aer sărbătoresc.

Într-adevăr, mai presus de tristețea despărțirii de cel drag, trebuie să fie speranța că el merge în Împărăția cerurilor, participă la ospățul cosmic (Matei 8, 11) al celor fericiți (Luca 14, 15). De aceea masa cu pomeni ocupă un loc central în cadrul ceremoniei și are o simbolistică aparte. Pe această masă, se pune mai întâi coliva și vinul. Coliva simbolizează pe cel răposat, care chiar dacă merge în pământ, precum bobul de grâu, va aduce multă roadă (Ioan 12, 24) în viața și faptele celor care, cu recunoștință vor să-i înveșnicească pomenirea. Motivată de aceasta, în colivă se pune o lumânare – simbol al Învierii. Coliva simbolizează și jertfa bine-primită care, atunci când preoții și credincioșii vor intona „Veșnica pomenire”, va fi legănată înaintea lui Dumnezeu (Ieș. 29, 24-25) ca jertfă de mântuire (Lev. 7, 29-30).

Din aceeași perspectivă a cinei cerești (Apoc. 3,20), trebuie privite și pomenile, respectiv cei șapte colaci cu formă specială. Cel răposat suie la cer (un colac are forma de scară), stă la masă cu Dumnezeu cel Veșnic, în Treime preaslăvit simbolizat prin cei trei colaci rotunzi, cinează cu Mântuitorul, simbolizat prin colacii de forma a două litere: X (H) și S, de față fiind și sfinții îngeri, simbolizați prin colacul în formă de serafim (două linii curbe încrucișate). Imaginea ospățului cosmic este completată și prin prezența pe masa cu pomeni a pomilor din Rai, sugerați prin crenguțele în care sunt înfipite fructe și pe care stau păsărele, sugerate prin acei colăcei numiți în popor „pupeze” sau „pui”. De aceea, după sicriul cu corpul celui răposat, cel mai important obiect de cult îl constituie masa cu pomeni, asupra căreia preotul va rosti

o binecuvântare specială la încheierea slujbei. De aceea, trebuie manevrată cu tot respectul și bunacuviniță.

Tot după intrarea în biserică se vor împărți colăcei și prosoape sau batiste preoților slujitori și celorlalți participanți la oficiul funerar. Prosopul este semnul slujirii. Așa l-a folosit Mântuitorul Hristos (Ioan 13, 4), la fel au făcut-o și apostolii (Fapte 19, 12), prosopul constituindu-se încă de la început ca element de bază în veșmântul slujitorului bisericesc, din care a evoluat ulterior orarul diaconului, epitrahilul preotului, sau omoforul episcopului. Și aici trebuie observată o nuanță semnificativă: prosopul face trimitere către slujire, care însemnează mult mai mult decât un serviciu. Cu excepția slujitorilor altarului, ceilalți oficianți primeau ca „răspuns” pentru slujirea lor, un colac și un prosop țesut, din „zestrea” sau „comandul” răposatului, în care era prinsă o monedă, acestea fiind prinse chiar de obiectul purtat în procesiune. (va urma) *Pr. Mihai Mărgineanu*

Alege Binele ! (6) (urmare din numerele anterioare)

Războiul nevăzut

Pe cei care sunt zămislți în fărădelegi și în păcate născuți (Ps. 50,6), Satana îi luptă prin patimi. Adică nu se luptă cu ei câtă vreme trăiesc după chemările lumii acesteia, ca după o lege, și o ascultă orbește. Războiul se aprinde abia atunci când dorim să părăsim păcatele și să mergem pe calea lui Dumnezeu. Atunci când vrem să dezrobim fiecare parte a sufletului nostru din amăgirea diavolului și să le unim iarăși precum le avea Adam în Rai și să vedem pe Tatăl Nostru, atunci se stârnesc împotriva noastră toate urgiile iadului. Toată strădania diavolului este să desfacă sufletul nostru de dragostea lui Dumnezeu și să-l lege de orice altceva, în afară de Dumnezeu. De aceea întinde celor trei puteri ale sufletului nostru (puterea rațională, puterea mânăioasă și puterea pofitoare) ispite, aducând momeli plăcute, potrivite cu fiecare putere sufletească în parte. În același timp, trupul este pus să împlinească lucrul și să le facă mereu. Vrea adică să iubim plăcerea, știind vrăjmașul că aceasta stinge iubirea de Dumnezeu. Pofta sau voința o înconvoaie spre trup și spre lume, întunecând mintea cu plăceri păcătoase.

Cugetarea, care după fire, se întinde ca un arc către dragostea dumnezeiască, diavolul o aprinde ca o săgeată contra firii și o trimite, ca pe niște fulgere, în obrazul fraților și împotriva lui Dumnezeu, blestemând și înjurând și dându-le lui (dracului) pe toate și pe sine însuși, chiar și moarte de om făcând. Iar pe sârmana minte care, după fire, este oglindirea sau răsfrângerea lui Dumnezeu, tronul lui Dumnezeu în om, locul cel mai sfânt al său, fie că o întunecă, fie că o aprinde, fie că o sfarmă, punând idolul păcatului într-însa sau urâciunea pustiirii în locul cel sfânt (Mt. 24,15). În acest fel se poate înscăuna vrăjmașul în minte și o poate schimba contra firii, încât zice răului bine și binelui - rău; întunericii - lumină și luminii - întuneric; cumițeniei - nebunie și nebuniei - înțelepciune, din care cugetă că nu este Dumnezeu, ci numai natura al cărui Dumnezeu este omul. Iată ce este o minte îndrăcită, care socoate minciuna - adevăr și adevărul - minciună (ateismul). O astfel de minte pierde și darul libertății voinței și ajunge în robia poftelor, contra firii, care spurcă sufletul, îi tâlhărește vlaga și-l strică prin boli, făcându-l neputincios spre ostenele și urcușul cel duhovnicesc. Toate patimile și lucrările contra firii se ivesc mai întâi în minte, în partea cea mai subțire a făpturii noastre celei nevăzute.

(Fragment din lucrarea *Războiul creștinilor cu diavolii*) – va urma

PROGRAMUL SLUJBELOR RELIGIOASE

În prima săptămână din Postul Mare

❖ CANONUL CEL MARE al Sfântului Andrei Criteanul se va oficia astfel:

- LUNI , 14.03.2005, ora 17.00
- MARȚI, 15.03.2005, ora 17.00
- MIERCURI, 16.03.2005, ora 17.00
- JOI, 17.03.2005, ora 17.00
- ❖ VINERI 18.03.2005, ora 8.00 - SFÂNTUL MASLU
- ❖ SÂMBĂTĂ 20.03.2005
  - 8.00 - Slujba utreniei
  - 9.00 - Sfânta LITURGHIE
  - 11.00 - POMENIREA PENTRU CEI RĂPOSAȚI

Pentru înscrierea pomelnicilor pentru morți, vă rugăm a vă adresa preotului, în afara slujbelor, având în vedere programul duhovnicesc și liturgic extrem de încărcat din această perioadă.

PROGRAM SĂPTĂMÂNAL PENTRU SPOVEDANIE ȘI ÎMPĂRTĂȘANIE ÎN POSTUL MARE

Marți, Miercuri și Joi: 8.00 - 11.00 și 16.00 -18.00
Vineri: 7.00 – 8.00; 10.00 – 12.00 și 17.00 – 20.00
Sâmbăta: 16.00 – 18.00 și 19.00 – 20.00

Pentru persoanele bolnave sau imobilizate la pat, puteți apela la telefon 211 273 pentru administrarea Sfintei Împărtășanii la domiciliu.

Gânduri și îndemnuri la început de post

- ❖ Prima săptămână din Postul Mare este o săptămână de postire mai aspră, dar, dat fiind accentul pus de Mântuitorul pe iertare în evanghelia de astăzi, această postire se va încunună prin împăcare cu semenii, prin fapte de milostenie și prin rugăciune împreună cu ei.
- ❖ Pentru acest motiv, chiar de la începutul postului suntem chemați a ne ruga împreună la ceas de seară, în cadrul Canonului Celui Mare, care, la evocarea de oameni și fapte alături invocarea sfinților în ajutorul nostru.
- ❖ Canonul cel Mare face o amplă incursiune în istoria Vechiului și Noului Testament, îndemnându-ne ca la lucrarea osteneților și virtuților să adăugăm citirea Sfintei Scripturi ca mai mult să ne folosim spre buna rodire.
- ❖ Pentru ca urcușul duhovnicesc al Postului Mare să fie ziditor pentru toți, îndemnăm pe credincioșii noștri să-și poarte de grijă de cele sufletești și să se spovedească în această perioadă, până la Duminica Floriilor, săptămâna Patimilor având un caracter cu totul special, dedicat Jertfei Mântuitorului și nu problemelor noastre personale.
- ❖ De asemenea, pentru a simți cu adevărat bucuria împărtășirii cu Trupul și Sângele lui Hristos, recomandăm primirea Sfintelor Taine în momentul canonic orânduit la sfârșitul Sfintei Liturghii, și nu separat de aceasta.
- ❖ În zilele postului se cuvine a posti și din vorbire! – cartea Triodului recomandă a nu vorbi mult și fără rost, sau a vorbi ce nu se cuvine.

Cronică parohială

❖ **Duminică, 6 martie a.c.**, înainte de începerea Sfintei Liturghii, în baza deciziei chiriarhale, P.C. Protopop Constantin Andrei a instalat la parohia noastră în postul de preot II pe părintele Viorel Mihalache.

Născut la 30 ianuarie 1973, în anul 1995 Pr. Viorel Mihalache a fost hirotonit diacon de I.P.S. Mitropolit Daniel și apoi preot de către P.S. Calinic Botoșăneanul, iar după ce a terminat studiile teologice, a fost numit la parohia Cozmești, unde a activat între anii 1996-2003. Venit în Iași, la Biserica Sf. Sava, a desfășurat o frumoasă activitate pastorală, evocată cu emoție de enoriașii săi. Transferul în parohia noastră începând cu data de 1 februarie 2005, a survenit urmare preluării Bisericii Sf. Sava de către Institutul „Diaconia” al Sfintei Mitropolii.

P.C.Pr. Viorel Mihalache este absolvent al Facultății de Teologie Ortodoxă (studii aprofundate în Istoria Religiiilor) și al Facultății de Istorie, iar actualmente este student al Facultății de Drept. Căsătorit cu d-na Liliana Mihalache din anul 1994 are un copil de 9 ani pe nume Alexandru. Îi urăm bun venit în parohia noastră și îi dorim mult succes în slujirea preotească!

❖ În aceeași zi, au primit Taina Sfintei Cununii tinerii Emil-Radu Vacariu și Claudia Popa, având ca nași pe părintele Mihai și prezvitiera Gabriela Mărgineanu. Slujba a fost oficiată de P.C. Pr. Ștefan Chiruță paroh la Biserica „Învierea Domnului”, din cartierul Dacia și P.C. Pr. Dumitru Nechifor, paroh la Biserica Barnovski, cu participarea Corului parohial, și a unui mare număr de credincioși din parohia noastră.

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
 Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
 tel/fax 211 273, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
 Preot paroh Mihai Mărgineanu - Preot II Viorel Mihalache
 Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.